

PHẦN 3

Những chiếc áo tang màu trắng phủ vào người chị em. Phúc thật đau thương. Tiếng khóc thương của những đứa con mất cha buồn thê thiết trong nghĩa trang buồn lạnh lẽo.

Mọi người dự đám tang, ai cũng xót thương cho số phận chị em Minh Phúc. Những đứa con bất hạnh còn ngây khờ quá nhỏ này.

Tiếng của Minh Như gào khóc:

- Ba ơi! Sao ba bỏ con, sao ba lại chết? Minh Du cũng thút thít khóc kể theo em:

- Ba ơi! Sao ba lại chết? Con không tin là ba chết. Con không tin ba ơi.

Du gục đầu đi sau phía quan tài ông Thiện, giọng nói thật buồn đầy vẻ hối hận lại vang lên tiếp:

- Ba ơi! Con là đứa ngộ nghịch bất hiếu, không chịu học làm cho ba buồn lòng, tha thứ cho con, ba ơi.

Chiếc quan tài đưa đến gần bên hố huyệt sâu thẳm: Minh Như khóc thét lên kêu gào:

- Ba ơi! Đừng bỏ con. Đừng bỏ chị em con. Ba ơi, ở lại đi.

Nước mắt nhạt nhoà trên má Minh Phúc, gương mặt cô nhợt nhạt, quầng mắt thâm tím, nhìn thấy rõ nét hơn cả là cái hoảng sợ trong đôi mắt cô gái.

Phúc đặt một bàn tay che chở lên vai Minh Như, ôm sát nó vào lòng, cô cũng làm như vậy đối với Minh Trục.

Rõ ràng Phúc thương yêu chúng với một tình thương mẫu tử, tình thương của một người mẹ dành cho con. Dường như vì tương lai của chúng mà Phúc tỏ ra lo sợ như thế.

Cô bật khóc bởi không còn kiềm chế được nữa:

- Ba ơi? Ba đã vĩnh viễn xa chúng con rồi đó. Con cầu mong ba được một giấc ngủ bình yên.

Minh Du khóc ngất khi chiếc quan tài của ông Thiện được lấp đất. Đó là cuộc chia tay vĩnh viễn.

Phúc ôm hai em cố đứng vững cho khỏi ngã. Nước mắt cô nhạt nhoà, giọng nghẹn lại.

- Nín đi em. Các em đừng khóc nữa còn có chị đây mà.

Đức Hùng đến gần bên phúc, anh đặt lên nén nhang khăn vải rồi cắm vào bát nhang. Ánh mắt anh thật buồn, anh nhìn Phúc như chia sẻ niềm đau đớn.

- Anh chia buồn cùng em. Minh Phúc.

Phúc cúi đầu rơi lệ:

- Cảm ơn anh.

Hùng đặt tay lên vai cô an ủi:

- Minh Phúc! Phần số đã dành cho em những sự không may, Hãy cố gắng vượt qua, anh là người cận kề bên em, chia sẻ nỗi buồn hiện tại em đang nhận lấy.

Phúc nức nở khóc, đôi mắt thâm quầng sưng húp, cô không muốn làm bận lòng mọi người dành cho gia đình cô trong lúc này. Mất cha, dường như trong cô đã mất đi tất cả.

- Anh Hùng! Cảm ơn anh đã lo lắng cho Phúc trong lúc này. Em thật sự mất tất cả rồi anh Hùng ạ.

Đưa mắt nhìn Phúc, Thu Hà thấy nỗi đau mất mát của bạn càng thương hơn, Giọng Hà nghẹn lại:

- Minh Phúc! Dù sao thì bác cũng đã mất rồi, khóc mãi cũng không giải quyết được gì. Hãy bình tĩnh, bên Phúc còn có bao người thân phải lo, và tất cả những người quanh Phúc luôn lo lắng và nghĩ đến Phúc. Bạn sẽ không cô độc đâu Minh Phúc ạ.

Phúc nhìn Hà, mắt nhòa lệ:

- Cảm ơn Hà đã có lời an ủi Phúc trong lúc này. Nhưng tôi làm sao có thể quên được người cha đáng kính của mình đây?

Hà ngậm ngùi chia sẻ:

- Phần số của bác như thế cũng là quá tốt, hãy cầu nguyện cho bác được thanh thản ra đi. Dù có thương tiếc cũng đành phải chia lìa, Phúc ạ.

Phúc đau đớn cúi nhìn phần mộ:

- Vâng. Tôi hiểu. Cảm ơn Thu Hà.
- Hà xin phép về trước, Phúc ạ. Cố gắng vượt qua đau buồn, Phúc nhé.
- Vâng.

Xoay nhìn Hùng, Hà khẽ gật đầu:

- Chào anh.

Phúc gục đầu vào má Như nức nở, không thể nào tin ba cô chết nhanh chóng như thế. Chỉ mới sáng cô còn vẫy tay chào ông cho đến khi chiếc xe đã khuất dần.

- Hùng siết nhẹ vai cô, dỗ dành an ủi:

- Minh Phúc. Hiện tại anh biết là em rất đau khổ. Hãy về đi Phúc trời đã chuyển mưa rồi.

Thiên Hào cúi đầu tưởng niệm người đàn ông đã cứu mình, tưởng như từ cõi chết trở về. Đặt vòng hoa lên mộ ông mà lòng anh nghe đau xót ngậm ngùi.

Tiết trời hôm nay lạnh lẽo và ảm đạm quá. Nỗi đau của chị em Phúc bây giờ làm cho lòng anh se thắt lại.

Hào đưa mắt nhìn lướt qua gương mặt người thân của người quá cố mà thương xót cho họ nhiều hơn.

Và rồi anh dừng mắt lại khi nhìn thấy Phúc đang khóc bên cạnh người thanh niên. Dường như anh ta đang che chở, an ủi Phúc. Có lẽ đó là người yêu của Minh Phúc?

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, Hào nghe lòng buồn, anh khẽ lắc đầu rồi thở ra. Đôi môi hơi ghìm lại. Một lúc sau, anh lặng lẽ rời khỏi công nghĩa trang.

Muỗng com cuối cùng làm cho bác sĩ Hoàng mắc nghẹn lại. Ông nhẹ đứng lên, rót cho mình ly nước uống một hớp rồi liếc nhìn đồng hồ. Đã hơn một giờ, thời gian bao giờ cũng trôi qua nhanh đối với ông, mà ông thì chậm quá.

Ông nhìn vợ, khẽ nói:

- Tôi đi đây, bà ạ.

Bà nhìn ông nhắc nhở:

- Ông nhớ về sớm đây nhé!

- Tôi cố gắng về sớm mà. Vừa nói ông vừa lấy nón và hộp đồ nghề bước ra ngoài xe.

Bác sĩ Hoàng sắp sửa mở cửa xe thì một chiếc xe hơi thật mới, sang trọng dừng lại trước thềm nhà. Ông ngẩng nhìn, vẻ không vui lắm, nếu là người bệnh bất ngờ đến thì ông lại chậm thêm sự trễ hẹn.

Một thanh niên thật vắt vả khi bước khỏi chiếc xe Mercedes màu trắng. Chiếc nạng nơi tay được người lái xe dìu xuống.

Bác sĩ Hoàng nhận ra ngay người khách, ông nhanh nhẹn bước ra đón.

Ông vội nói:

- Chào ông Thiên Hào.

Khách chìa tay bắt:

- Chào bác sĩ. Tôi...ông có thể nán lại dành cho tôi một chút thời gian không?

Bác sĩ đáp không lưỡng lự về cái hẹn của mình.

- Có chứ!

- Ông nghĩ dù sao cũng không có quyền bỏ đi trước một người bệnh do bạn ông đã kể lại cho ông nghe trước khi ông ấy mất.

- Mời ông vào, Ông Thiên Hào. Vừa nói ông vừa chìa tay ra mời.

Bây giờ Thiên Hào khác hơn trước, đã bước đi dễ dàng và không còn gì khó khăn vắt vả nữa:

- Đạo này sức khỏe của ông thế nào rồi. Ông Hoàng hỏi khi cả hai người vừa ngồi xuống ghế.

- Tôi cảm ơn ông, chân tôi đã khỏi. Nhưng đôi khi cũng khó có duỗi mỗi khi ngồi, nhúc nhích thì lại bình thường thôi.

Bác sĩ Hoàng dặn dò:

- Ông không nên đi lại nhiều trong hai tuần nữa đây.

Sau đó ông mở cửa phòng làm việc, Hào bước vào trước, anh nói:

- Dường như ông chuẩn bị đâu? May mắn là tôi gặp được ông.

Bác sĩ Hoàng cười đáp:

- Những buổi đi thăm bệnh thường thôi, Không có gì cấp bách và cũng không có bệnh nhân nào trong tình trạng nguy ngập. Họ có thể chờ tôi một chút.

Anh đi thẳng vào việc cần nói với ông.

- Thưa bác sĩ, việc trước tiên tôi đến đây để hỏi ông về gia đình của bác sĩ Thiện. Ông là bạn ông ấy, có lẽ ông biết rõ về gia đình ông ấy:

Bác sĩ Hoàng thở dài:

- Gia đình bác sĩ Thiện ư? Vâng một câu chuyện rất đáng buồn và thương tâm lắm ông ạ.

Hào khẽ hỏi:

- Ông quen bác sĩ Thiện đã lâu?

- Vâng. Đã lâu rồi. Ông ấy lớn tuổi hơn tôi, chúng tôi kết bạn khi cùng làm chung ngành. Cả hai chúng tôi sống và hành nghề trong cái vùng quê hẻo lánh này, và thường giúp đỡ lẫn nhau, ông ấy rất được nhiều người yêu mến. Sau cái chết bất ngờ của ông ấy là một tin vô cùng đau đớn đối với tôi cũng như nhiều người khác đã được ông cứu chữa, giúp đỡ.

Hào khẽ giọng hỏi ông Hoàng:

Bác sĩ Nhân Thiện đã bị cơn đau tim một thời gian dài, tôi nghĩ có đúng không bác sĩ?

Ông Hoàng nhìn Hào, chậm rãi nói:

- Vâng. Ông ấy đã đau nhiều năm nay rồi.

Ông Thiện cũng biết rõ bệnh trạng của mình và biết nguy cơ có thể xảy ra. Như ông đã thấy, dù biết bệnh của mình không sống được bao lâu, nên ông ấy cố hết sức còn lại cống hiến giúp đỡ cho những người bệnh mà ông không bao giờ bỏ được, trước cơn đau của họ. Ông Hào đã biết rõ về ông Thiện rồi đúng không?

Anh khẽ gật đầu bùi ngùi nói:

- Vâng? Tôi ở nhà ông ấy lúc ông ấy mất.

- Tôi biết. Minh Phúc có nói với tôi về điều đó. Cô ấy rất cảm động về sự an ủi của ông Hào dành cho trong những ngày đau khổ ấy ở gia đình cô.

Thiên Hào đáp:

- Tôi rất hiểu, chị em họ không muốn bất cứ ai khác ở trong nhà. Dường như hai cô gái Minh Du và Minh Như rất tôn kính bố của mình.

Bác sĩ Hoàng thở dài:

Thật sự tất cả những đứa con của ông ấy đều tôn kính và thương yêu ông Thiện.

Thiên Hào nhìn ông Hoàng nói:

Thưa bác sĩ chính vì lí do đó khiến cho tôi đến tìm bác sĩ. Tôi chờ cho tang lễ xong tôi muốn bác sĩ cho tôi một ý kiến. Tôi có thể làm gì để giúp chị em họ?

Bác sĩ Hoàng đáp:

- Tôi nghe nói, gia cảnh của ông ta hết sức tồi tệ, hầu như không bao giờ ông dứt thiếu nợ, tình hình tài chính gia đình của các con ông vô cùng bi thảm, thậm chí không có tiền để ăn đủ, không có tiền trả nợ. Còn ngôi nhà ông ở xưa nay chỉ là nhà thuê. Và bây giờ chủ nhân đòi lấy lại, buộc phải đóng những tháng nợ còn thiếu. Giải quyết thế nào đây tôi cũng chưa rõ.

Thiên Hào rút điều thuốc nơi bao định hút. Không hiểu sao ông nhìn ông Hoàng hỏi:

- Khói thuốc có làm bác sĩ khó chịu không?

- Không. Đôi khi tôi vẫn hút đây chứ. Tôi xin lỗi đã quên mời ông.

Hào điềm tĩnh, mời thuốc rồi nói:

- Cảm ơn bác sĩ.

Biết được nỗi khó khăn của chị em Phúc, bác sĩ Hoàng rất lo ngại, nhưng lại rất giận ông Thiện bắt con cái phải trả giá cho hành vi của bố mình. Một người cha không bao giờ quan tâm đến tiền bạc cơm áo cho con cái, mà chỉ biết chạy chữa lo cho những người bệnh nghèo khổ, thật là bất công vô cùng.

Ngồi trước mặt Thiên Hào bác sĩ Hoàng bỗng nhiên hy vọng sẽ có một sự giúp đỡ bất ngờ. Ông bắt đầu hiểu mình đã đánh giá Thiên Hào không đúng, khi

Hào nghe tin về gia đình ông Thiện anh đã về vội vã hôm nào. Ông cứ tưởng chị em Phúc không còn bao giờ nhắc đến tên anh nữa.

Thế mà bây giờ con người có địa vị sang giàu ấy đang ngồi với ông bằng xương bằng thịt, còn qan tâm đến chị em Phúc nên giúp đỡ họ thế nào.

Ông Hoàng nhìn Hào chột lên tiếng:

Ông Thiện Hào, tôi sẽ nói những gì tôi biết về gia đình của Phúc tôi mong cô ấy không giận tôi vì đã nói lại những gì cô ấy tâm sự với tôi. Ba Phúc đã để lại những món nợ rất lớn không có khả năng chi trả. Thậm chí đến cả tiền lo tang lễ phải nhờ vào sự phúng điếu của bạn bè những người bệnh nhân ông ấy đã từng chữa trị giúp Cứu họ. Bây giờ chị em Phúc không còn tiền để ăn đủ mười hôm. Tôi đã nói với vợ tôi chuyện ấy, chúng tôi đành đưa Minh Phúc về đây để tĩnh tâm lại và giúp cho Phúc một việc làm. Minh Du cũng phải nhờ vào chị nó. Còn Minh Như và Minh Trục sẽ gửi chúng vào cô nhi viện. Tôi lấy làm tiếc, bởi vì nhà chúng tôi không đủ chỗ để đón nhận hết chị em Minh Phúc.

Giọng Hào thật buồn:

- Nhưng chị em cô ấy sẽ rất đau khổ khi phải chia ly.

- Đành như thế thôi ông Hào ạ. Cần phải xử sự cho hợp lý. Phúc và Du đã đến tuổi làm việc để mà sống lo cho bản thân mình. Rất tiếc là cả hai không có được một nghề gì chuyên môn cả.

Hào hỏi ông:

- Minh Phúc đã biết điều này chưa vậy?

- Đây mới chỉ là dự định, tôi chưa có dịp nói với cô ấy, nhưng không biết Phúc có làm được việc gì để có thể ở nhà. Cô ấy có khả năng quản lý giỏi công việc trong gia đình, tôi nghĩ nên đưa Phúc vào làm ở bệnh viện.

Thiên Hào đứng lên và mỉm cười nói với ông Hoàng:

- Tôi đã biết điều tôi muốn biết. Tôi rất biết ơn ông đã cho tôi biết rõ về gia đình đó, ông giúp tôi khỏi phải hỏi Minh Phúc những điều khó nói. Bây giờ tôi xin phép ông tôi đi đến gặp Minh Phúc ngay bây giờ.

Bác sĩ Hoàng nhân mạnh lời nói:

- Tôi hy vọng ông có thể giúp họ.

Anh khẽ cười, bắt tay ông Hoàng:

- Một lần nữa xin cảm ơn bác sĩ. Hào đứng lên chậm rãi bước ra khỏi nhà ông Hoàng, trên gương mặt cương nghị ấy hiện ra nỗi suy tư triền miên trong ánh mắt.

Chiếc xe vẫn lao vút trên đường, Hào vẫn nhìn thẳng về phía trước, trầm ngâm suy nghĩ. Anh lên tiếng chỉ đường cho người tài xế mới.

Không bao lâu xe dừng lại trước cánh cổng sắt màu xanh xám đã tróc sơn rỉ sét. Người lái xe bước xuống bấm chuông, nhưng không có người ra mở cổng. Hào đứng chờ giây lát.

Người lái xe nhìn anh hỏi:

- Có cần bấm chuông nữa không ông?
- Không cần. Để tôi tự vào, có thể là không có ai ở nhà.

Anh mở cửa bước vào thấy phòng khách mở cửa, ở phía gần vườn nơi có cây hoa hoàng hậu có dáng người ngồi nơi băng ghế đá dài. Đây là chỗ ngồi duy nhất của Minh Phúc thích. Có lẽ nơi đây là chỗ ẩn yên tĩnh nhất của cô. Phúc có thể ngồi một mình mà vẫn có thể để người khác tìm thấy gặp mỗi khi cần.

Hào bước qua thăm cỏ, Phúc ngồi quay lưng về phía anh, nên khi Hào đến gần, Phúc không hề hay biết ánh mắt Phúc nhìn xa xăm về phía cuối vườn hoang vắng trước mặt.

Bàn tay Hào khẽ đặt lên vai cô. Nhận ra sự có mặt của anh, cô ngẩng đầu lên, cất tiếng hỏi:

- Ô... ông Thiên Hào! Ông làm tôi giật mình.
- Tôi rất ân hận, tôi bấm chuông ngoài cổng, nhưng không thấy trả lời. Tôi nghĩ là cô ở ngoài vườn, nên tôi vào.

Phúc nói giọng buồn bã:

- Tôi có nghe tiếng chuông nhưng không vội ra và sau đó... tôi đã quên. Có lẽ từ nay những người cần bác sĩ Vương Nhân Thiện sẽ chẳng bao giờ còn bấm chuông nữa.

Cô vội cúi đầu để giấu đi những giọt lệ lưng rung nơi khoé mắt.

- Tôi ngồi được chứ? Hào hỏi:

- Vâng. Phúc khẽ gật đầu. Xin ông thứ lỗi. Thật...tôi quá bất lịch sự đối với ông.

Phúc chỉ chỗ trống cạnh bên trên chiếc ghế bằng gỗ tạp đã bị mọt và anh thật khó khăn khi ngồi xuống, duỗi dài chiếc chân bị thương hôm nào.

Phúc hỏi:

- Chân ông sao rồi?

À, tốt hơn nhiều rồi. Anh nói nhanh như thể điều đó không có gì đáng quan tâm.

- Ông Thiên Hào! Hôm nay ông đã đến đây thăm chúng tôi thật là quý hoá, tôi cũng cảm ơn ông trước đây đã vui lòng ra đi. Tôi hiểu vì sao ông hành động như thế, mặc dù tôi không nhớ những gì xảy ra hôm đó, tôi chỉ nhớ lúc đưa ba tôi về nhà, và tôi xúc động thật sự vì thấy ông đã hiểu và tôi cũng cảm ơn vòng hoa ông đã đem đến đặt trên mộ ba tôi chiều hôm ấy.

- Ba cô đối xử quá tốt với tôi, tôi sẽ luôn nhớ đến ông ấy một cách thân thiết.

- Cảm ơn ông. Ba tôi cũng rất mến ông. Ngay buổi sáng sớm ông mất, ba tôi còn nói với tôi, ông là người thông minh tài giỏi và rất hợp tính với ba tôi.

- Cô nhắc lại điều đó làm cho tôi càng xúc động. Minh Phúc! Bây giờ tôi có thể nói với cô vì sao tôi đến đây không?

- Dạ. Được chứ thưa ông. Phúc đáp, ánh mắt có phần ngạc nhiên.

Hào mở đầu câu chuyện với giọng nói chậm rãi:

- Tôi đến đây vì ba cô, trong những lúc uống trà cùng ông ấy, chúng tôi thấy có nhiều điểm giống nhau, và tôi rất hãnh diện vì được xem là một trong những người bạn của ông. Hôm nay tôi đến đây thăm cô với tư cách là bạn của ba cô.

Ngừng một thoáng, anh nhìn cô dò xét, rồi lên tiếng tiếp:

- Cô Phúc? Tôi biết cô đang đứng trước một tình thế khó khăn. Nếu như cô có thể tin cậy vào tình bạn của tôi, thì tôi nghĩ chúng ta có thể cùng nhau khắc phục khó khăn hiện tại.

Minh Phúc mỉm cười, một nụ cười nhỏ nhoi, chốc lát gương mặt cô điềm tĩnh nói với anh:

- Tôi cảm ơn ông. Nhưng tôi nói ra đây với ông những lời rất thật, ông không làm được gì nhiều để giúp tôi đâu. Tôi biết, nay mai chị em tôi phải rời khỏi ngôi nhà này. Đó là điều tôi chưa bao giờ nghĩ tới.... Gia đình tôi rồi đây sẽ ly tán, tôi và Minh Du phải kiếm việc làm. Hai đứa em nhỏ của tôi sẽ ở nhờ vào người chị em họ của ba tôi là bác Thuận. Sau thời gian chúng tôi làm, có một số tiền, chị em tôi sẽ làm mọi cách để cùng chung sống một nhà cùng nhau.

- Nhưng cô... có ý định làm gì?

Cô nhìn anh nói:

- Tôi sẽ kiếm việc làm, bất cứ là công việc gì miễn là có tiền.

Phúc nói một cách điềm tĩnh và không còn rơi lệ. Nhưng Hào đọc được trong ánh mắt ấy nỗi kinh hoàng về cảnh gia đình sắp ly tán.

- Cô nghĩ là có thể dễ dàng tìm được việc lắm sao?

- Chắc hẳn là phải có một chỗ làm cho tôi và cũng như cho những người khác:

Phúc nói và phác một cử chỉ như muốn nói với Hào, rồi ra sao cũng được. Dù có là một việc hầu hạ riêng cho một người đi nữa, cô cũng chấp nhận làm.

Hào thờ dài nói:

- Nhưng cô không thể đi làm tôi tớ cho người khác được.

Cô vội hỏi:

- Sao lại không? Ông thấy tôi làm tất cả công việc gia đình rồi chứ? Và trong những ngày ông ở đây, ông vẫn thường lên tiếng khen ngợi tôi, luôn cả việc nấu nướng làm thức ăn cho ông. Thế thì sao tôi không làm được chứ?

Im lặng một lúc, Hào quyết định:

- Tôi muốn nói với cô một điều nhưng không biết cô có muốn nghe không?

- Có chứ ông Hào. Phúc đáp lời. Ông Hào ạ! Tôi thật vô lý, ông thứ lỗi cho tôi.

Anh chợt hỏi:

- Về cái gì chứ?

- Về tất cả những gì tôi nói hôm trước ngày ba tôi mất. Tôi thật là tội tệ phải không ông? Giờ đây, tôi hiểu ra và thấy ông thật tốt bụng đối với chúng tôi. Vì thế, tôi càng ân hận.

Anh phản đối:

- Nhưng cô không có lỗi gì để phải thứ lỗi hết. Tôi đã từng nói với cô là tôi cảm thấy hạnh phúc, được nghỉ những ngày nghỉ đặc biệt ở gia đình cô, và nhờ tai nạn xe mà tôi được quen biết cô. Bây giờ cô đừng ân hận gì hết mà hãy nghe tôi nói. Cô cô muốn thế không?

- Vâng, tôi xin nghe.

Giọng Hào trầm ấm nói:

- Rồi khỏi nhà cô tôi về nhà suy nghĩ rất nhiều, nhất là về cô. Tôi thấy cô có tấm lòng nhân hậu, hết lòng thương em cô đã thay thế người mẹ đã mất trong vai trò chủ gia đình.

Gương mặt nhỏ bé của Phúc lúc này hiện lên nét dịu dàng. Giọng cô buồn bã:

- Ông Hào! Ông... giá như ông biết giờ đây tôi lo sợ cho các em tôi biết đường nào. Tôi sợ lắm, sợ cho tương lai chúng nó.

Phúc lấy đôi bàn tay che mặt nức nở. Hào để cho cô khóc một lúc, khi tiếng khóc nức nở dịu dần bớt, anh khẽ gọi cô. Lần đầu tiên anh gọi tên cô mà không chú ý đến.

- Minh Phúc! Hãy nghe tôi, tôi tìm ra giải pháp cho tất cả vấn đề của cô rồi. Nhưng không biết giải bày với cô thế nào đây.

- Có giải pháp gì vậy thưa ông? Phúc thốt lời hỏi, ngẩng gương mặt nhạt nhoà nước mắt.

Phúc tìm chiếc khăn, nhưng Thiên Hào rút từ túi áo ra một chiếc khăn tay và khẽ đặt lên đầu gối Minh Phúc.

- Cảm ơn ông. Phúc vừa nói vừa lau nước mắt, cô lấy lại bình tĩnh, rồi thở dài. Ông thứ lỗi cho tôi, chưa bao giờ tôi xử sự yếu đuối như thế này.

- Không sao cả. Thế là bình thường sau cú sốc khủng khiếp. Cô lại phải chịu đựng. Giá như ba cô còn ông sẽ bảo với cô đó là phản xạ tự nhiên thôi.

Phúc nhìn anh gượng cười:

- Ba tôi bảo tôi nên nghe theo trái tim mình. Đúng là như thế. Bây giờ tôi vẫn còn nghe văng vẳng lời ba tôi nói với tôi.

Anh nhìn cô hỏi:

- Bây giờ tôi có thể nói với cô mà không bị ngắt lời chứ?

- Vâng. Tôi xin hứa và nghiêm chỉnh nghe ông nói.

Hào do dự một lúc rồi nói:

- Hiện tại bây giờ tôi biết cô đang mơ ước được sống dưới một mái nhà có đầy đủ cả mấy chị em cô. Có phải thế không?

- Vâng. Cô đáp và không biết anh định nói gì?

- Tôi có thể biến ước mơ của cô thành hiện thực. Hào tuyên bố với một vẻ hết sức tự nhiên.

- Thế là thế nào? Không thể thế được. Nếu như ông có ý định cho tiền chúng tôi thì tôi xin nói ngay là tôi không nhận. Phúc kêu lên ánh mắt hết sức ngờ vực.

Anh lắc đầu đáp:

- Tôi đâu có ý định đó. Nếu như cô đã đề cập đến thì hãy nói rõ cho tôi biết, vì sao cô lại từ chối?

Cô đáp ngay:

- Vì lòng tự trọng, ông Hào. Ông rất tốt, rất rộng lượng và thật đáng quý. Còn với tôi thì không thể chấp nhận việc nhận tiền bạc của một người xa lạ, mà lại không có một điều kiện ngược lại nào cho chúng tôi.

Ngừng một thoáng, một tia hi vọng hiện lên trong mắt cô, Phúc nói tiếp.

- Ông Hào? Thật sự mà nói, nếu như ông biết có công việc gì làm, cho phép chị em tôi kiếm được tiền tôi biết ơn ông vô cùng.

- Tôi không có ý định nêu đề nghị đó với cô.

- Thế à?

- Vâng. Tôi không nghĩ tới điều đó và cũng không nghĩ tới việc biếu cô tiền bạc. Vì tôi biết chắc là cô sẽ không nhận.

Cô nhìn anh:

- Vậy ông định đề xuất với tôi việc gì chứ?

- Cô Phúc! Lập trường của cô đơn giản thôi, cô muốn giữ tất cả các em cô lại với cô, nhưng cô lại chỉ nhận một sự giúp đỡ hoàn toàn trong danh dự. Tôi nói không sai chứ?

- Vâng. Ông nói rất đúng.

Hào nhìn cô nói giọng âm trầm như tâm sự:

- Với tôi, tôi không may mắn được chiều chuộng lúc sinh ra đời, không một ai chăm sóc cho tôi cả. Tôi chưa hình dung được mình cô đơn đến mức nào trên đời, trước khi sống ở nhà cô. Tôi chưa biết thế nào là cuộc sống của một gia đình gắn bó, thương yêu. Nhìn thấy sức mạnh và tình thương ở gia đình cô tôi bỗng thấy mình thêm cái gì đó, hôm nay tôi đến để đề nghị với cô cách giải quyết mà tôi sẽ là người hưởng thụ với lợi ích của nó cũng như cô. . Nếu không muốn nói là hơn cả cô nữa.

Phúc nhìn anh với ánh mắt ngỡ ngàng, cô nói:

- Tôi đành chịu. Tôi không biết ông nói tôi phải làm gì, phải chăng việc quản lý ở đồn điền cà phê hay ngôi nhà ở vùng biển này dùng cho ông đến đó nghỉ mát?

Hào nhìn cô nghiêm giọng:

- Nếu cô hình dung được tình hình ở góc độ đó thì đúng thật đấy. Cô sẽ là người quản lý gia đình cùng với những việc khác. Nhưng tôi cho cô biết rõ hơn nữa là chịu trách nhiệm chính của cô là... cô sẽ là... vị hôn phu ở đồn điền cà phê Vạn Phúc và là bà chủ ngôi nhà ở vùng biển Nha Trang. Cô đã hiểu rõ lời tôi nói rồi chứ?

Phúc hồi hộp đến nín thở, im lặng giây lát, Hào nói tiếp, giọng có phần trịnh trọng.

- Tôi muốn kết hôn với cô, Minh Phúc. Cô nghĩ sao?

Một sự im lặng kéo dài, lúc đầu Phúc cứ ngỡ anh nói đùa. Nhưng nét mặt anh hoàn toàn nghiêm túc:

- Ông muốn kết hôn với tôi? Vì sao? Câu hỏi của Minh Phúc khiến Hào bối rối, cũng không khác gì cô, Anh tránh ánh mắt Phúc và xoay nhìn ra khu vườn.

- Quả thật, cô thấy yêu cầu của tôi kỳ lạ hay sao? Cuối cùng, Hào thì thầm với mình như thế.

Cô nhìn anh, nói:

- Sao ông có thể kết hôn cùng tôi được? chúng ta chỉ vừa mới quen nhau một thời gian quá ngắn. Và tôi không ...

Phúc đột ngột ngừng lời, Hào cất giọng điềm tĩnh, yêu cầu cô nói tiếp:

- Cô nói đi. Và tôi đoán được cô nói gì.

- Được Tôi không yêu cầu ông điều đó. Tôi luôn thắc mắc không hiểu vì sao ông lại muốn lấy tôi làm vợ?

Hào không hề nao núng, anh đáp:

- Tôi có lý do của mình. Tôi đã giải bày với cô rồi.

Cô vội hỏi:

- Ông cảm thấy cô đơn? Nhưng mẹ ông vẫn còn sống bên ông mà.

- Tôi sống một cuộc sống cần mẫn lao khổ nhiều cho đến năm tôi mười bốn tuổi, nhờ vào tài sản của bố tôi, cô không biết mẹ tôi đâu. Giọng anh thật chua chát sau câu nói cuối.

Phúc im lặng nhìn anh một lúc rồi nói.

- Dường như ông cảm thấy cô đơn ở cái đồn điền mênh mông rộng lớn đó, với vô số bạc tiền. Đó là điều khổ tâm của ông.

- Vâng. Cô hiểu tôi rồi đấy. Cô có chấp nhận giải pháp tôi đưa ra không?

- Giải pháp đó ư? Tôi nghĩ nó không thể nào là sự thật khi tôi chấp nhận lấy ông. Ông Hào! Ông quên hẳn một điều.

- Điều gì chứ? Anh hỏi:

Phúc cúi xuống, và đau đớn nói:

- Điều đó là tôi không hề yêu ông.

Anh đáp với thái độ điềm tĩnh:

- Tôi biết. Nhưng tôi cũng không yêu cầu ở cô tình yêu. Tôi hứa với cô một điều, nếu như cô kết hôn cùng tôi, tôi sẽ không bao giờ làm phiền cô bất cứ điều gì. Có thể cuối cùng cô yêu tôi chút ít thì sao? Tôi cũng không thể hiểu rõ điều đó. Nhưng nếu tình yêu đó chưa tới thì tôi và cô chỉ là bạn của nhau, những người bạn tốt. Tôi mong cô sẽ làm vậy, chứ không có gì khác.

Phúc nhìn thẳng vào mắt Hào:

- Những điều ông vừa nói, ông thật tình nghĩ vậy?

Anh chịu đựng ánh mắt của Phúc không hề nao núng.

Hào nhìn ra chỗ khác, còn Phúc thì cúi đầu hạ thấp giọng:

- Tôi hiểu. Nhưng tôi e như thế thật bất công với ông. Tất nhiên tôi sẽ làm hết sức mình để đền đáp mọi việc ông yêu cầu. Tôi phân vân nhiều lắm.

- Cô Phúc! Tôi thật sung sướng khi được cô nhận lời. Giọng anh thật nhẹ.

Cô nhìn nơi khác nói:

- Tôi có phải trả lời ông ngay bây giờ không?

- Không cần đâu. Cô để bao nhiêu thời gian suy nghĩ tùy ở cô. Nhưng theo tôi cô chẳng nên lần lựa nữa.

Rõ ràng Phúc đang giằng xé. Hào lặng im chờ đợi. Cuối cùng Phúc nhượng bộ, phác một cử chỉ bất lực, cô nhìn anh, bẽn lễn nói:

- Nếu như.. nếu như anh muốn cưới em. Phúc nói giọng nhỏ nhẹ, run run ngây thơ đến đáng thương vô cùng. Vâng... em xin... em sẽ làm vợ anh.

Anh nhìn cô nheo mắt:

- Cám ơn những gì Phúc đã giành cho tôi chiều hôm nay. Tôi về đây cô Phúc

Phúc cũng không nói gì thêm, tiễn bước chân anh ra đến ngõ. Hào bước lên xe khuất dạng.

Lặng người một lúc, Minh Phúc quay lại lững thững đi vào nhà. Phúc vừa đi khuất, từ trong góc giàn hoa thiên lý, một dáng cao gầy xuất hiện, tiến nhanh về phía cổng.

Nép người vào cổng sắt, người ấy âm thầm dõi theo từng bước chân xa dần cửa cô:

- Minh Phúc! Thế là hết. Giờ đây anh mới hiểu, em chưa hề yêu anh. Cũng may anh đã sớm nhận ra điều này. lòng có xót xa đau đớn, anh cũng không dám giận hờn gì em. Vì anh yêu em, yêu em nên cầu mong em hạnh phúc. Minh Phúc ơi! Từ hôm nay xin vĩnh biệt... vĩnh biệt em rồi, Phúc ơi...